

Spaghettigudstjeneste

af sognepræst Andreas Christensen, Frihavns kirke, Østerbro

Hvorfor skal man holde børnegudstjeneste?

- det skal man heller ikke, hvis man ikke gider. Man skal kun gøre det, hvis man ikke kan lade være. En gudstjeneste i traditionel forstand er at mødes om et budskab, man ikke kan sige sig selv: At Guds Søn er blevet menneske og er død for vores synders skyld. Det er i sig selv ikke til at forstå og børn forstår det ikke. Heldigvis. Budskabet om Guds nåde handler i sit udgangspunkt om, at der er noget galt - og denne galhed hører voksenerfaringen til. Med andre ord: Synd er ikke for børn. Derfor er forkyndelsen ved en børnegudstjeneste kun et forstadium til forkyndelse. Min

“En børnegudstjeneste skal forkynde Guds trofasthed og ikke Guds nåde”

holdning er, at en børnegudstjeneste skal forkynde Guds trofasthed og ikke Guds nåde - fordi nåde

er et dobbelt begreb: Både positivt og negativt. Børn skal have det positive for senere at kunne forstå det dobbelte.

Guds trofasthed kan fortælles fra det gamle testamente: Hvordan han gjorde alting fint i skabelsen. Hvordan han klarede ærterne for Adam, Babel, Noah, Moses, Josef, Daniel, Jonas. Også underberetninger fra evangelierne kan bruges samt fortællingen om opstandelsen.

Traditionstab

Mange børn kender ikke fortællingerne fra det gamle testamente. Det er en fordel, for så er det nyt og spændende. Mange forældre kender dem heller ikke, hvilket også er en fordel, da de dermed er fritaget for fordomme og forudgivne fortolkninger eller moraliseringer. Undertiden er der et barn, der bryder ud i genkendelsens glæde: “Den kender jeg! Den har jeg på bibel!”

Børnegudstjeneste i Frihavns Kirke

Børnegudstjenesten i Frihavns Kirke finder sted hver den første onsdag i måneden kl.17.30. Gudstjenesten varer ca. ½ time, hvorefter der er fællesspisning for alle familierne. Spaghetti med kødsovs er fast menu, hvorfor gudstjenesterne går under navnet: “Spaghettigudstjenester”. Begge kirkens præster medvirker.

Gudstjenesten består grundlæggende af to moduler.

- 1) Fortælling
- 2) Leg

Gudstjenesten forløber som følger:

Klokkeringning - hvis der er ro, kan børnene tælle bedeslagene højt med brug af fingre sammen med præsten. Hvis der er larm, intonerer orgelet kraftigt for at få ro.

Velkomst (hilsen) og fællessang.

Fællessangen foregår ofte ved sangundervisning, idet en del af børnene ikke kan læse. Derfor synger jeg en linie ad gangen, hvorefter børnene gentager. Det giver en god vekselsang, indtil et enkelt vers eller to er lært. Når de er blevet gode til et synge verset synger vi med orgel på.

Fortællingen

Fællessangen foregår med kirkegængerne siddende på bænkerne og præsten i midtergangen. Fortællingen foregår på knæfaldet ved alteret, så ungerne får lov at løbe op og høre historie. Efter fortællingen (eller rettere: genfortællingen) er der fællessang på kirkebænkerne igen.

Leg

Legen er en måde, hvorpå børnene får lejlighed til med-forkyndelse - med arme og ben. Legen er en gentagelse af fortællingen - eller et brudstykke af den. Et eksempel på en leg kan være Moses' og Israelitternes gang gennem havet. Nogle af børnene er delt op i to grupper - to vandmasser. Store blå lagener kan være rekvisitter, som de lærer at bølge med. Vandmasserne lærer at samles og gå fra hinanden, når Moses hæver og sænker arme. Der kan godt opstå lidt slår-kamp om, hvem der skal være

“Legen er en måde, hvorpå børnene får lejlighed til med-forkyndelse - med arme og ben”

Moses - men så må man skiftes lidt. Når de gode går igennem vandet, skilles det fint. Men når de onde (nogle voksne - børn vil ikke være de onde) kommer, klasker vandene sammen og fanger dem. Klapvogne og barnevogne kan spille rollen som Ægypternes stridsvogne. En anden leg og fortælling kan være at bygge Jeriko i flyttekasser rundt om døbefonden (oasebyen) og få ungerne til at larme så meget, at det hele vælter.

Der afsluttes med ro og aftensalme, hvorefter vi beder Fadervor. En del små fingre skal lige ha hjælp til at foldes - og en del børn skal bekræftes i, at de er dygtige til at folde. Velsignelsen lyses. Vi lyser den på hinanden med hævede arme. En variation fra højmesse er, at fingrene er spredte, så hænderne ligner små sole. Det hedder jo at lyse. Kraftig orgelmusik blæser os ind til spaghettien.

Sprælske kirkegængere

Der er ikke hård disciplin i kirkerummet. De fleste børn sidder hvor de skal, men der er altid et par stykker, der lige tar' en løbetur eller spontant bryder ud i et løvebrøl eller et spørgsmål om Superman eller julegaver. Det er altid en balancegang, om børnenes udbrud skal indgå i fortællingen. Som regel er det nødvendigt at sige: “Prøv lige at være stille igen”. Vi har endnu ikke oplevet, at børnegudstjenesteadfærdens er smittet af på højmesse. De forældre, der vælger at fortsætte kirkegangen om søndagen med børn, har som regel helt stille børn med. Måske er det oplevelsen af højmessens anderledeshed, der fascinerer børnene.